

Знайомий сніговик

Леся Воронина

Надворі було темно, тільки сніжинки, як змерзлі метелики, кружляли біля освітленого вікна. Оля лежала в ліжку й сумно дивилася на ялинку. Світло ламп відбивалося від кольорових дзеркальних кульок, смішних клоунів, вухатих мавпочок і зайців. Скільки подарунків у неї в ці новорічні свята! Тато й мама так хотіли, щоб вона не журилася. Але навіщо їй ці ляльки й машинки, шоколадки й жувачки? Усі діти бігають надворі, граються у сніжки, їздять на санчатах і лижах, а вона все лежить і лежить у ліжку хвора...

Відчинилися двері, і в Олину кімнату зайшла мама. Нахилилася, погладила дочку по гарячому чолю й шепнула:

— Не сумуй! Сьогодні різдвяна ніч, а цієї ночі збуваються всі бажання. Треба тільки дуже захотіти! Засинай і прокидайся завтра здоровою.

Мама вимкнула світло й вийшла. Оля міцно стулила повіки, так, що перед очима замерехтіли різнокольорові кола: "Я хочу видужати. Бігати на вулиці з дітьми, їздити з гори на санчатах. А ще... я дуже хочу руде кошенятко, справжнє..." — думала Оля, тулячи до себе симпатичного іграшкового котика. І в цю мить до неї долинув ледь чутний стукіт. Дівчинка здригнулася й розплющила очі. Стукіт долинав від вікна. Оля скочила з ліжка, підбігла до вікна, зовсім забувши, що вона хвора, й припала чолом до шибки. Знадвору на неї дивилися двоє чорних очей-вуглинок, ніс-морквина нетерпляче посмикувався, а рот-гіллячка ворухився.

Сніговичок! Її сніговичок! Оля від подиву відкрила рота і так і стояла, завмерши, біля вікна. Але тут сніговичок підніс снігового кулачка й знову нетерпляче загупав у шибку.

Дівчинка стріпнула головою й відчинила вікно.

— Ну, нарешті! Догадалася! — Сніговик подивився на Олю з неприхованою образою,

— З-заходьте, будь ласка... — Оля відступила від вікна й зіщулилася від морозного повітря, що хлюпнуло до кімнати.

— Знайшла дурня! Та я ж розтану відразу! І взагалі, якби це не ти мене зліпила та ще й не застудилася, тільки б ти мене тут і бачила!

— Ти мені снішся, правда? Але чому ти такий сердитий?

— Гм, снюся! Якраз! А сердитий я від природи. Яким зліпила, такий і є! А потім спробуй бути добрим і лагідним, коли цілий день треба стовбичити на гірці й весь час боятися, що хтось наїде на санчатах чи з їсть твого носа! Так, так! І не смійся! Ти не знаєш цих ворон, — буває, підлетить таке чорне дзьобате одоробло й вмить поцупить твого носа. Добре, ти хоч віника здогадалася в руки мені дати — вони віника бояться. Буває, коли ніхто не дивиться, — так оперіщиш носату нахабу, аж пір'я полетить! Ну, гаразд, щось я тут розбазікався. Ходімо!

— Куди? — Оля перелякано відступила від розчиненого вікна ще на крок.

— Тю, і оце заради такої боягузки я дерся аж на п'ятий поверх по пожежній драбині! Усі кулаки пооббивав, поки достукався! Хіба не розумієш? Зовсім випадково у тебе з'явилася НАГОДА. Я беру тебе з собою ПО ЗНАЙОМСТВУ. А знайомство із сніговиком... ну, ти сама розумієш, — і сніговичок раптом весело, по-змовницькому підморгнув дівчинці.

Сніговичок подав Олі маленьку білу ручку, й дівчинка з острахом подала свою, — зараз її обпече холодом! Та ні, — її долоня занурилася у щось легеньке, пухнасте й ніжне. Їй несподівано стало так радісно, що вона, закинувши голову, засміялася. Потім відштовхнулася від підлоги, перелетіла через підвіконня і, вільно пливучи в повітрі, разом зі сніговичком повільно опустилася на засніжену землю.

— А тепер тримайся! - Сніговичок підвів Олю до великих саней, що стояли під засніженим дубом, сам сів попереду. Оля притулилася ззаду, міцно обхопивши сніговичка. Їй здалося, що вона обхопила пухову подушку.

Сніговичок узяв старого віника-драпача, що лежав у санях, і, змахнувши ним, мов веслом, гукнув:

— Уперед!

І сани, підхоплені вихором, помчали у білу заметіль.

Весь час, поки їхні сани летіли серед суцільної білої круговерті, Оля не розтуляла очей. Спробувала щось запитати у сніговичка, та рота заліпило снігом.

Нарешті спинилися, Оля озирнулася й зойкнула. Вони стояли на вершечку височезної гори. Гора була освітлена сотнями кольорових ліхтариків. А ще на горі видніло повно сніговиків. Були тут величезні, опасисті снігові баби, які статечно походжали туди-сюди й зверхньо поглядали на своїх маленьких, непоказних снігових родичів. І кожен сніговик був не схожий на іншого. В когось на голові — дірява каструля, хтось хизувався у крислатому капелюху. З носами — взагалі плутанина. Окрім помаранчевих морквяних, у декого стирчали носи-бурульки, носи-палички, носи-картоплини. А в одного маленького сніговичка за носа правила стара дірява шкарпетка, напхана снігом. Сніговичок той явно соромився свого шкарпеткового носа, стояв похнюплений і ні до кого не озивався. Олі стало шкода малого, й вона, помітивши на землі блискучу шишку, підняла її й простягнула сумному сніговичку. Той умить зрозумів, що вона хоче, й підвів голову. Оля віддерла примерзлу шкарпетку, пожбурила геть і приладнала шишку. Сніговичок радісно підстрибнув і помчав до гурту інших сніговиків.

А ще на цій чудовій горі, яка мінилася від сяйва ліхтариків різними барвами, видніло повно дітей. Всі усміхалися, в усіх були санчата, й вони, здається, тільки чекали якогось знаку, щоб помчати на них з височенної гори.

Оля поглянула на свого сніговичка:

— Може, тепер ти поясниш мені, що тут роблять ці діти й сніговики?

— Тепер — поясню. Всі ці діти зліпили цієї зими снігову бабу чи сніговика. Ти,

певне, думаєш, що таких багато? Зовсім ні! З кожним роком усе менше дітей ліплять нас. А ти уявляєш, що буде, коли нас взагалі перестануть ліпити? МИ ЗАГИНЕМО!!! І тоді зима буде зовсім не такою. І Новий рік буде не той, і Різдвяні свята не ті. От ми й вирішили виконати ваші найбільші бажання, а ще покатати вас із чарівної гори.

— А хіба ця гора чарівна?

— Так! Бо ця гора нескінченна. Вона скінчиться тільки тоді, коли ти цього захочеш. Коли крикнеш: "Досить!"

— Сніговичок, а ти теж їхатимеш зі мною?

— Ні, зараз ми з тобою попрощаємось і цієї зими більше не зустрінемося. Але ти пам'ятатимеш мене завжди. І коли виростеш, розповіси про мене своїм дітям.

Скоро сніговики й діти зібралися навколо найбільшої снігової баби. Вона урочисто підняла вгору величезну мітлу й махнула нею. Зі сміхом і гамором діти кинулися до стрімкого схилу. Оля й собі скочила на сани, щосили відштовхнулася. Ще встигла озирнутися й побачила, як сніговичок махає їй услід рукою й щось гукає. Але слів його вже розчути не змогла.

Вона летіла й летіла з гори, летіла так, наче в неї вирости крила, летіла з такою швидкістю, що забивало дух, але було так радісно, що хотілося співати. І так тривало довго-довго, а може, лише мить. Відчула, що зараз от-от лусне від радощів, від нестримного сміху. І тоді вигукнула: "Досить!"

Оля розплющила очі. У кімнаті, залитій яскравим сонячним світлом, щось змінилося. Але що? Так само вигравала блискучими прикрасами ялинка, так само лежали під ялинкою подарунки. Тільки що це? Кошеня! Її пухнасте іграшкове кошеня, яке згорнулося клубочком під ялинкою, раптом поворушилося, стало на лапки, солодко потяглося й нявкнуло!

Оля скочила з ліжка, підбігла до кошенятка і, підхопивши, притисла його до грудей.

Двері відчинилися, й мама, усміхаючись, підійшла до Олі, поцілувала в щоку й сказала:

— Ось ти й видужала, температури нема. Може, вийдеш сьогодні на вулицю.

Оля стояла, зачудовано дивлячись на маму, — невже вона НІЧОГО НЕ ПОМІТИЛА? Невже не здивувалася, що її іграшковий Мурчик ожив? Ні, мама поводитися так, наче кошеня було в них завжди.

Дівчинка підбігла до вікна й подивилася туди, де стояв її сніговичок. Він зник. На тому місці походжала велика чорна ворона й здивовано тицяла дзьобом у сніг. Виходить, нічна пригода їй не приснилася. Шкода, що сніговичок зник, але Оля пам'ятала його обіцянку — повернутися наступної зими.

ЯКЩО ВОНА ЙОГО ЗЛІПИТЬ!